

1861 március 15

K. 513 / 518.

Keves, barátom!

Különös irraszba jöttünk mi, s. i. Gyulay
 és én, a mi theoriamunkal és praxismunkal.
 én azt mondám: a kritikus csak a gondban,
 kedjék és reménykedés vonatkozásában ne
 legyen - azonban Keltében gondolatokom s olyá,
 sokat írok miket Gyulay magára vehet. - Gyulay
 azt írja: hadd gondolatokodjék, reménykedjék,
 jék a kritikus; s őt - ha valaki vele est se,
 őri - élje az ére. Ö: petit veniam sed non
 dat; s némi tekintetben én is, bár megfordítva.

Egyébiránt igazad van. Azt kívánom: kell.
 S azért im felfatalmazlak, delidit, főnyélj
 a mi jóra s kritikusnak láts - sőt jó
 len, ha kritikem delid modora teend tanulni,
 ronylágos elméletem életvalóságáról. Hanem
 e sőt "fegyverkezem" - "Gy-nak nincs igaza"
 oly bármily ártatlannak találok, hogy! sőt láts
 s tevé. Azt sem bármily ha vele élje a kritik
 köröthető volna. Nem lehetne-e a Drappai kritikés
 3 párszra rejtve? Akkor kiadna az idő. De
 másképp tén jobb hogy teli csak majd a fe,
 1

hiditok nyomtatásban olvassa.

Egykorval látod, hogy és -theorián
ho, ragadkodófomas arxal is kyelevedés min
chius két vaguok egén engvélelyjéggel min
deube bele egyerni - még (ismérlém) abba is
hoqy félre tedd az egén exítáker s más
kivány tólem (perke uak kéiótt).

hieve, minis kívántad.

Öblő barátod

Sika

Kempfenbunkló

Mars. 15k.

